

54 хъ стани - тъ имъ. И Давидъ зѣ главж - тж на Филистимеца, та иж донесе въ Йерусалимъ: а оржжя - та му тури въ шатель - ти си.

55 А когато видѣ Сауль Давида че излазише противъ Филистимеца, рече на Авенира началника на воинство - то: Авенире, чий е сынъ тойзи момъкъ? И Авениръ рече: Да е жива душа - та ти, царю, не знаюшъ. И рече царь - тъ: Попитай тъ, чий сынъ е тойзи момъкъ. И като ся въриж Давидъ, слѣдъ като порази Филистимеца, зѣ го при себе си Авениръ, та го приведе прѣдъ Саула: и главата на Филистимеца бѣше въ ржж - тж му. И рече му Сауль: Чий си сынъ, юноше? И отговори Давидъ: «Синъ на рабъ - тъ ти Иесея Виелемецъ - тъ.

ГЛАВА 18.

1 И като свирши да говори Саулу, «душата на Йонаеана ся свърза съ душаж - тж на Давида, и възлюби го Йонаеанъ както истж - тж си душа. И зѣ го при себе си Сауль онзи денъ, и го не оставил да ся 2 върне вече въ башинъ - тъ си домъ. Тогазъ Йонаеанъ направи уговоръ съ Давида, защото го обичаше както истж - тж си душа. И съблъче Йонаеанъ мантж - тж си коихъ имаше на себе си, та иж даде Давиду, и дрехы - тъ си, дори до исты - тъ си мечъ, и лжетъ си, и поясътъ си.

5 И излазише Давидъ на всякаждъ дѣто го працаше Сауль, и обхождаше ся разумно: и постави го Сауль надъ ратните мжжие, и той бѣше угоденъ прѣдъ очи - тѣ на всички - тѣ людие, а още и прѣдъ очи - тѣ на Саулови - тѣ служители.

6 А като идххъ, когато ся вращаше Давидъ, отъ поразене - то на Филистимеца, излазиже жени - тѣ отъ всички - тѣ Израилеви градове, та пѣххъ и хоро играеххъ, въ посрѣднишане на царя Саула, съ тъпаны, съ радостъ, и съ кимвалы: И жени - тѣ които играеххъ отговаряха единъ на другъ, и думаххъ:

«Сауль порази тысячи - тѣ си,

А Давидъ тмы - тѣ си:

8 А Сауль ся разсърди много, и това слово ся видѣ неугодно прѣдъ очи - тѣ му и рече: Давиду отдаожъ тмы, а менѣ отдаожъ тысячи: и шо му остави вече 9 освѣти царство - то? И отъ онзи денъ и послѣ, Сауль гледаше Давида съ лошо око.

^a Вижъ Гл. 16; 21, 22.

ⁱ Ст. 54.

^к Ст. 12.

—

^а Быт. 44; 30.

^б Гл. 19; 2, 20; 17, 2 Цар.

1; 26. Втор. 13; 6.

^г Гл. 17; 15.

^д Исх. 15; 20. Смд. 11; 34.

^е Исх. 15; 21.

^е Гл. 21; 11, 29; 5.

^ж Екк. 4; 4.

^з Гл. 15; 28.

^и Гл. 16; 14.

^и Гл. 19; 24, 3 Цар. 18; 29.

^д Аян. 16; 16.

^к Гл. 19; 9.

^л Гл. 19; 10, 20; 33. Прит.

27; 4.

^ж Ст. 15, 29.

10 И на утрѣшиный - тъ день «напади духъ лукавъ отъ Бога на Саула, и пророчествуваше всрѣдъ домъ - тъ си: и Давидъ свирѣше съ ржж - тж си, както всякой день: «а кошѣ - то бѣше въ ржж - тж на Саула. И хвърли Сауль кошѣ - то и рече: Ще поразиши Давида дори до стѣнъ - тж. Но Давидъ ся уклони отъ прѣдъ него два пъти.

12 И «убоя ся Сауль отъ Давидово - то лице, понеже «Господъ бѣше съ него, а отъ Саула бѣше ся отдалечилъ. За това го отдалечаваше Сауль отъ при себе си и постави го тысяченачалникъ, и «излазише и влазише прѣдъ людите - тъ. И обхождаше ся Давидъ разумно въ всички - тѣ си пътища: и «Господъ бѣше съ него. За това Сауль, като гледаше че Давидъ ся обхождаше съ голѣмъ разумъ, боеше ся отъ него. А всички Израиль и Йуда обычаехъ Давида, понеже излазише и влазише прѣдъ тѣхъ.

17 И рече Сауль Давиду: Ето по голѣмата ми дъщеря Мерава: «неиж ще ти дамъ за женъ: само бѫди ми юнакъ, и уратуй въ брани - тѣ Господни. Защото рече Сауль: «Нека не бѫде ржка - та ми въръзъ него, но ржка - та на Филистимци - тѣ нека бѫде въръзъ него. И рече Давидъ Саулу: «Кой съмъ азъ? и кой е животъ - тъ ми, и кое е домородието на отца ми между Израила, та да станя царски зеть? 19 Но въ което врѣме Мерава Саулова - та дъщеря трѣбваше да ся даде Давиду, та ся даде на «Адрила. «Мелаѳиния за женъ.

20 «А Михала Саулова - та дъщеря обычаща Давида: и извѣстихъ това Саулъ: и това нѣщо му бѣде угодно. И рече Саульъ: Ще му иж дамъ, «за да му бѫде примка, и «да бѫде върху му ржка - та на Филистимци - тѣ. Заради това рече Сауль Давиду: «Днесъ ще ми бѫдешь зеть за вторж - тж. И заповѣда Сауль на рабы - тѣ спи, и рече: Говорѣте тайно Давиду, и рече: Ето, царь - тъ тя има въ благоволение - то си, и всички - тѣ му служители тя обычатъ: сега прочее стани зеть на царя. 23 И говорихъ Саулови - тѣ служители тѣзи думы въ уши - тѣ на Давида. И рече Давидъ: Просто нѣщо ли ви ся види да стане нѣкой царски зеть? А азъ съмъ человѣкъ сиромахъ, и нищоженъ. И Саулови - тѣ служители му извѣстихъ и рече: Това казува Давидъ. И рече Саульъ: Така ще речете Давиду: Царь - тъ «не

^и Гл. 16; 13, 18.

^о Гл. 16; 14; 28; 15.

^п Ст. 16. Числ. 27; 17, 2 Цар.

5; 2.

^р Быт. 39; 2, 3, 23. Инс. Нав.

6; 27.

^с Ст. 5.

^т Гл. 17; 25.

^у Числ. 32; 20, 27, 29. Гл.

25; 28.

^ф Ст. 21, 25. 2 Цар. 12; 9.

^х Вижъ Ст. 23. Гл. 9; 21.

² Цар. 7; 18.

^и 2 Цар. 21; 8.

^ч Сжд. 7; 22.

^и Ст. 28.

^и Исх. 10; 7.

^б Ст. 17.

^и Вижъ Ст. 26.

^б Быт. 34; 12. Исх. 22; 17.

17*